

JUUBELI ERI!

AASTAST 1925

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM 135

MILANG

Hea Hugo!

Juba 135 aastat on Sinu rajatud gümnaasium harinud eestimaalasi oma parimal moel. Studeerinud usuteadust, oli Sinu soov saada tööle „Issanda viinamäele”, ent väidetavalt Sinu inimlikkus, rahvameelsus ja vastuollu sattumine oma ametivendadega ei lasknud sel soovil täituda. Ja meil tasub tagantjärele vaid saatust tänada, et löid hoopis oma akadeemia, kus „kes tahtis - võis õppida; kes tahtis - võis laiselda”. Siiski, kooliskäimine ei olnud paljudele elunautimiseks, vaid tööks, kibedaks tööks. Sinu kooli asukoht on muutunud, nõndasamuti õpetajad ja õpilased. Õppeainete valik on mitmekesisem ning rõhuasetus teisenenud. Selle kõige kõrval aga on treffneristide tegutsemis- ja õppimistuhin jätkuvalt aukartustäratav (ja eks ole ka praegu meie seas neid koolikaaslasid, kes peavad melu ja seltskonna nautimist olulisemaks kui teadmiste omandamist). Ma usun, et seda kooli rajades Sa sisimas mõtisklesid selle üle, milline see võiks kümne, saja või mitmesaja aasta möödudes välja näha. Mul on suur rõõm Sulle pajatada, kuidas näeb koolielu välja sadakond aastat hiljem.

Gümnaasium, mis praegu kannab taas Sinu nime, on juba aastaid olnud auväärne õppeasutus Eesti hariduses. Igal aastal närveerivad sajad põhikoolilõpetajad ootusärevuses, kas neil õnnestub siia kooli õppima asuda või mitte. Mäletan isegi, kuidas mõnda aega tagasi, peopesed higistamas, rahutult enda korda vestluseks ootasid. Ja seda uhkust ning rõõmu, kui oma nime Treffooniasse saanute seast leidsin.

Kuuldavasti oli Sinu ajal õpetajate galerii erakordselt värvikas. Mina usun, et Treffnerist teevad selle, mis ta on, just õpetajad. Taban tihti end mõttelt, et on uskumatu, kui väga meie õpetajatele nende töö meeldib. See pakub mulle suurt rõõmu ja paneb

mindki rohkem õppima ja pingutama. Treffneri õpetajaskonnas on palju muhedaid ütlejaid ja jutuvestjaid, kelle lood muudavad kõige tuhmimagi esmaspäeva kohe mitu tooni erksamaks. Nõudlikkuse ja kõva töötegemise kõrvalt ei puudu pedagoogidel ka huumorisoon ning nii lennutaatakse vahel

koos õpilastega paberlennukeid või tehakse klassi ees mõned tantsusammud. Õppetööd juhib meie õppealajuhataja, kes on hommikuti alati õpilasi tervitamas ning kelle ranguse taga on peidus palju hoolivust. Samuti elab ta alati omale kaasa, näiteks HTG ja Riigikogu vahelisel korvpallimatšil käis ta kodumeeskonda suure koolikellaga ergutamas.

Treffner on üks suur pere. Koolis veedetud aastatest ei võeta tulevaseks eluks kaasa mitte ainult teadmised ja oskused, vaid ka sõpruskond. Ma usun, et see on just tänu Sinu vaimule, Hugo. Selle maja seinte vahel on nii palju üheskoos ette võetud, veedetud nii hommiku-, lõuna- kui ka hili-seid öötunde koos tegutsedes, olgu selleks siis rebaste tantsuks valmistumine, balliks või mõneks muuks ürituseks koolihoone sisemuse hoopis teiseks maailmaks võlumine või akadeemilisel või vähem akadeemilisel viisil debatte pidades, et võimatu on mitte tunda ühtekuuluvustunnet. Inimesed, kes üheskoos siin tegutsevad, tunnevad teineteise toetust. Eriti on „treffneristi hinge” näha septembris ja detsembris.

Kuid mitte ainult klassi- või lennukaaslaste juuresolekul ei tunta end ühtsena, vaid see tunne tekib iga treffneristiga suheldes. Kohe, kui inimene mainib enda „Treffneri päritolu”, tekib justkui omavahe-line mõistmine ning juttu kooliajast ning naljakatest seikadest jätkub kauemaks. Ega asjata kannab treffneristid kooli sõrmust veel palju aastaid pärast lõpetamistki, sest see võib avada ootamatuid uksi ning on ühe erilise vennaskonna märgiks. Just kodusus ja ühtsus teeb sellest südames asuva kooli.

Ühtsus aga ei tähenda samasugust. Igal hommikul siseneb koolimaja uksest väga kirju seltskond. Mitmed treffneristid ei märkagi enne gümnaasiumiaega, kui eripalgelised võivad inimesed olla. See avastus tehakse alles aatriumis, kus iga möödakäija on omanäoline. Seda on vahva näha, et Treffneri pere võtab vastu „nii sulelised kui ka karvased”. Mitmekesisus ei avaldu vaid väljanägemises ja meelelaadis, vaid ka õpilaste päritolus. Igal sügisel koostatakse kaardid, kuhu on märgitud, millistest Eesti paikadest uued rebased Treffneri kooli on asunud. Hea meel on tõdeda, et siia kooli tullakse nii Põhja-, Ida-, Lääne- kui ka Lõuna-Eestist. Sinu eesmärki, pakkuda kooliharidust ka maalastele, on au sees hoitud. Tolerantsus erinevate inimeste suhtes on meie kooli üks tunnusmärk. Erinevus rikastab ning mõned treffneristid leiavad suisa, et see on Sinu kooli üks peahädusi.

Traditsioonid on meil au sees. Iga treffnerist teab sündmusi, mis kooliaasta jooksul kindlasti toimuvad, olgu nendeks siis rebaste ristimine, aastapäevaball, sügispiiknik või mõni muu üritus. Tundidevälised sündmused on need, mis annavad sellele koolile oma ilme. Nendest osa saamine on eriline tunne. Näiteks, kui me rebaste ristimise ajal üheskoos Sinu kuju juures põlvili vannet lugesime, oli minul ja nii mõnelgi teisel klassikaaslasel pisarad silmis. Oli see siis õnnest siia kooli õppima asumise üle või emotsioonidest, mida sel päeval juba tohutult kogunud olime. Lisaks oma kooliajal toimuvatele sündmustele on iga treffneristi kohus tunda kooli ajalugu. Igal sügisel peetakse uutele õpilasetele kooliajaloo loenguid. Ma ei teagi, kas mõnes teises koolis ka selliseid tunde on. Ühesõnaga pole võimalustki, et Sa koos kõige oma kavaluse, isevärki käitu-

mise, ent ometi siira hoolimisega kuidagi aegade hämarusse ja unustusse vajuksid.

Mitte ainult traditsioonide järgimine, vaid ka spontaansed ettevõtmised on treffneristide pärisosa. Näiteks küpsetas kamp koolikaaslasid päeva lõpus kooliõuel pannkooke, sest sööklas neid ei pakutud. Sestap otsustasid noored enda koo-giisu leevendamiseks ise probleemil sarvist haarata, hoolimata õues valitsenud koerailmast. Praktilisi ning kiireid probleemilahendusi on treffneristide seas ette tulnud teisi-gi. Minu ajal käivad kõik õpilased, keda on muideks 542, sügiseti ning kevaditi kehalise kasvatuse tundi-des Tähtvere pargis. Sageli juhtub, et vihm kimbutab sportivaid õpilasi ning tahes-tahmata saavad spordiriided märjaks. Niisiis tõmbasid treffneristid üle rõivistu nööri, kuhu sai riided päevaks kuivama panna. Treffnerist ei oota, vaid tegutseb selle nimel, et oleks mugav ja mõnus.

Sinu peetud võitlused nii sakslaste, venelaste kui ka linnavõimudega ja jahmerdamine eri vanuses, eri tahtmistega võimetega õpilastega on end ära tasunud, sest meil on üle 100 aasta hiljem Sinu vaimust kantuna mõnus oma koolis õppida. Oleme Sulle selle eest tänulikud.

Rõõmus ja tänulik treffnerist

Kirja koostasid 12. e klassi õpilased, koostamisel on kasutatud kaasõpilaste mõtteid ja vahvaid lugusid.

Kirja on avaldamise jaoks lühendatud.

Hea treffnerist!

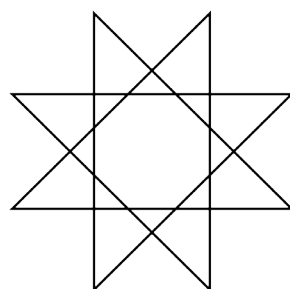
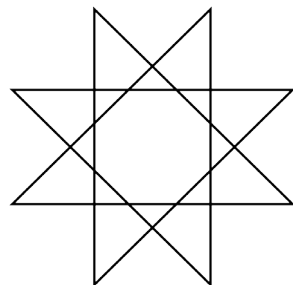
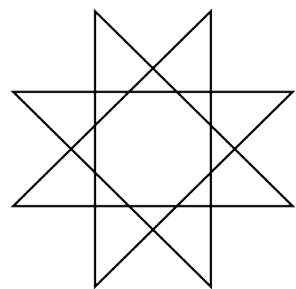
Kool, mille rajas Hugo Treffner, on püsinud kaljukindlalt Emajõe kaldal, sõltumata riigikordadest. Iga treffnerist, nii praegune kui endine, ning südamega tööd tegevad õpetajad, kogu meie arvukas ja eripalgeline koolipere on kooli kujundanud just selliseks, nagu ta täna on. Meist igaühest sõltub meie kooli hea käekäik – see arusaam tiivustab meid täna, nagu ka 135 aasta eest. Soovin, et oleksime ikka kokkuhoidvad ja teineteist austavad, nii nagu on olnud ajast aega. Südantsoojendav on meie vilistlaste tihe side kooliga, nende tahe panustada kooliellu, anda midagi tagasi. See on kindlasti hetk, kui mõistetakse siin omandatud hariduse väärtust. Õpetaja ja kool on selle eest ütle mata tänulikud.

OTT OJAVEER
direktor

Kooli sünnipäev on pidupäev meile kõigile. Meie ise teeme endale peo - tundkem sellest ka koos rõõmu. Sünnipäeva tähistame ka seekord traditsiooniliste üritustega, kus muuhulgas õpilaste spordinädal, lendude kohtumine, vilistlasturniirid korvpallis ja saalihokis, aastapäevakonverents, uuenenud koolimuuseum, kogunemine Hugo Treffneri ausamba juures koos tänuavaldusega kooliasutajale, jumalateenistus, aastapäevaaktus ja ball Vanemuises. See kõik kuulub Treffoonias pakutava hariduse juurde.

Soovin väga, et meie vana ja auväärne kool oleks mõtlemise paik meile kõigile, et siin sündinud mõtted tiivustaks ja aitaks unistusi teoks teha.

Õnnitlen meid kõiki kooli 135. aastapäeva puhul!

TOIMETUS

Ester Asso
Anni Leena Kolk
Karmen Kukk
Olivia Raudsik
Anna-Leena Rämson
Liisbet Teemaa
Maarjali Vaht

ILLUSTRAATOR

Annika Arrak

KAANEFOTO

Tanel Tamm

JUHENDAJA

Age Salo

PEATOIMETAJA

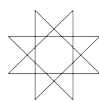
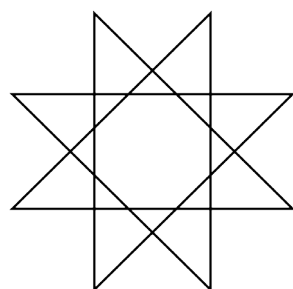
Kirke Maria Lepik

KEELETOIMETUS

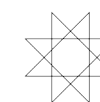
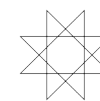
Kirke Laura Allik
Kadri Jõul
Grethen Saar

KÜLJENDUS

Tanel Tamm
Olivia Raudsik
Anette Habanen

Ürituste kava

NELJAPÄEVAL, 6. DETSEMBRIL

10.00 Leena ja Karl Treffneri pingi avamine Hugo Treffneri ausamba juures, pärja asetamine koolipapa ausambale, kingitus Hugole (korraldab 12.c klass)
10.30 rongkäik Kalevipoja juurde
10.40 pärja asetamine Kalevipoja ausamba jalamile
12.00 sünnipäevatordi valmistamine terve kooliperega (korraldab 12.d klass)
13.00 tordi söömine ja ühislaulmine
18.00 järgmise aasta (HTG 136) balli peremehe ja perenaise valimised võimlas (korraldab 11.d klass)

REEDEL, 7. DETSEMBRIL

08.30 – 10.00 mälestushetked kalmistutel
10.15 – 14.00 aastapäeva konverents koolimajas: võimlas, aulas ja auditooriumis
17.00 – 18.00 aastapäevale pühendatud jumalateenistus Pauluse kirikus
18.30 – 21.00 direktori vastuvõtt Pauluse kiriku krüpti saalis (kutsetega)

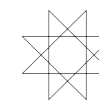
LAUPÄEVAL, 8. DETSEMBRIL

12.00 – 13.45 aastapäeva aktus „Ühe kooli lugu“ Vanemuise kontserdimajas. Uksed avatakse 11.30
14.00 – 18.00 koolimaja on avatud vilistlastele, muuseumis on giidideks õpilased
15.00 – 16.00 direktori kohtumine vilistlastega kooli aulas
19.00 – 02.00 juubeliball Vanemuise kontserdimajas (korraldab 11.e klass). Uksed avatakse 18.00

ANNI LEENA KOLK

Õpetajate kingid Hugole

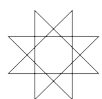
aegsema kuue. Tänu õpetaja Aare Ristikivi juhitud töörühmale on muuseumiseintele ilmunud QR koodid, sisekoridori uus infostend ning kõigile vaatamiseks väljas on klasside lipud. Kuna 2018 ei ole ainult meie kooli, vaid ka Eesti juubeliaasta, keskenduti uuendusi tehes koolielule sada aastat tagasi.

Kooli sünnipäeva tähistamine on täies hoos. Treffneristid on saanud sügise jooksul samuti kae külge panna ning aidata juubelit meeldejäävaks muuta. Õpetajad aga alustasid kolmes töörühmas ettevalmistustega juba augusti lõpus.

Kooli muuseum avati juba kümme aastat tagasi, kui HTG sai 125-aastaseks. Vahepeal pole seal aga suuri muutusi olnud: muuseum nagu muuseum ikka, hämar ja salapärase. Täna on pidupäevaks on saanud see aga kaas-

7. detsembril toimub 135. aastapäeva konverents, kus vilistlased oma lugusid räägivad. Et teada saada, millest juttu tuleb, on vaja ise kohale minna: konverentsi töörühma juht, õpetaja Kristiina Punga jättis selle saladuseks. Ning mis kõige parem: järgmine kord, kui vanaemale kirja saatmiseks läheb, pole vaja kaua märki valida. Tänu õpetaja Anneli Saarva juhitud töörühmale sai HTG sünnipäevaks kooli sümbolikaga kirjamehe. Koguni 15 õpetajast koosnenud grupp pani pead kokku ja juubeliks valmib teisigi toredaid meeneid: pastakas, kandekott, torusall ja järjehoidja.

Hele Kiisel - matemaatik läbi ja lõhki

Kooli 135. sünnipäev on viimane, mille Hele Kiisel Treffneri gümnaasiumi õpetajana vastu võtab: staažikas matemaatikaõpetaja läheb järgmisest sügisest pensionile. Uurisime, mida tähendab tema jaoks matemaatika, milline mälestus jääb meie koolist ning saime ka teada, mis on tema meelde jäävaim teatrikogemus.

Kuidas te matemaatika leidsite?

Matemaatika leidsin ma koolis. Tegelikult on mulle matemaatika meeldinud kogu aeg. Olin vist kolmandas klassis, kui õpetaja seletas tunnis ühte koduse töö ülesannet. Mõtlesin ja mõtlesin, et see oli nüüd küll valesti räägitud. Läksin koju ja kirjutasin nii, nagu mina mõtlesin. Sain järgmisel päeval töö kätte, seal oli all kaks ja „uuesti”. Mõtlesin ja kirjutasin selle veel kord. Mulle tuli külla tädi, kes lõpetas kooli, kui mina seda alles alustasin. Küsisin tema käest, kas ma ikka õigesti aru sain. Ütles, et jah, said. Kirjutasin uuesti ümber, sain jälle kahe. Ja siis, kui ma kolmandat korda olin ümber kirjutanud, õpetaja vist veendus selles, et mul on õigus. Ta oli lihtsalt teksti valesti lugenud. Pärast tuli meile klassijuhatajaks noor matemaatikaõpetaja. Siis see matemaatika nagu jäi. Viiendas klassis käisime apteegis tööl. Eesti Raadio tuli sinna ja küsis kõigi käest, kelleks te saada tahate, lootuses, et kõik ütle-

vad apteekriks. Mul on selline tunne, et sellest seltskonnast ei vastanud mitte keegi, et ta apteekriks tahab saada. Mina siis vastasin, et tahan matemaatikaõpetajaks saada. Õpetaja vaatas mulle suurte silmadega otsa, justkui küsides: „Tahad või?” Vahepeal oli muid asju ka, mis ma tahtsin, aga lõpuks sai minust ikka matemaatikaõpetaja.

Kooli rõõmsal meelel:

Hele Kiislile meeldib õpetada

ANNI LEENA KOLK
KARMEN KUKK
OLIVIA RAUDSIK

Mis need muud mõtted olid? Tegelikult oligi apteekriamet, siis veel keemiakuamet. Aga ma tahtsin järsku, et nende puhkused ei pruugi olla suvel. Ma tahtsin dirigendiks ka saada. Tol aastal, kui oleks pidanud Tartusse Ellesse tulema hakkama, tulin just lau-lupeolt, olin väsinud ja ei viitsinud arstitõendit tegema minna. Nii jäin ma keskkooli. Klassikaaslane oli õnnelik, sest tema ei pidanud hakkama uut pinginaabrit otsima. Nii sai minust ikkagi matemaatikaõpetaja. Siia maani ei ole kahetsenud.

Milline on teie meelest matemaatika roll ühiskonnas? Ilma matemaatikata ei toimigi mitte midagi. Kui kõik mõtlevad matemaatika all arvutamist, siis võiks sellela hakkama saada:

võib ju telefoni või arvutiga arvutada. Aga tegelikult on matemaatika roll mõtlemisoskuse andmine. Et ma oskangi väheste seostega mängida, oskan neid õigesse järjekorda panna. Kui hakata sellest lähtuma, on kogu elu probleemid ja ülesanded ehk matemaatika.

Mida me teha saaksime, et seda rohkem väärtustaks?

Ettevõtete juhid, kes armastavad rääkida, et ma kooli ajal ei teadnud matemaatikast mitte midagi ja vaadake, kus ma nüüd olen, annavad tegelikult vale signaali.

Nad võiksid öelda, et jah, ma ei teadnud matemaatikast midagi, ma ei õpinud seda ja mulle ei meeldi ka, aga mul on väga tugev finantsjuht ja väga tugev raamatupidaja, kes mind ree peal hoiavad. Päril ilma selleta ju toime ei tule. Meeskond on lihtsalt väga hea. Tema oskab ainult juhtida. Või oskab hästi õigeid inimesi valida. Sellepärast on edukas.

Mis te meie koolist arvate? Kas siin saaks midagi paremini teha? Ma arvan, et mõni kool võiks olla õppimiskallakuga kool. Meie harridust juhatakse projektidega. Meil on õuesõppe kool, huvitav kool, kiusamisvaba kool, kosmos kool ja kõik muud asjad. Ma mõtlesin, et minu lastelaste jaoks võiks olla veel lihtsalt mõni õppimiskallakuga kool. Võibolla me loobume õigetest asjadest väga kiiresti. Me võime teha mingisuguseid pöörded, aga peame olema valmis tagasi tulema, kui vaja. Kui praegu õpilased algklassides arvavad, et nad ei peagi korruptustabelit ära õppima, sest see on ju telefonis olemas, siis mulle meenub Eesti Matemaatika Seltsi presidendilause: „Meil on lihtsalt kombeks, et me teame korruptustabelit. Ja ei lase ennast turul tõmmata.”

Milliseid muutusi olete koolinoorte juures märganud? Kõige rohkem pinnapealsust ja võibolla eesmärgipärast sihikindlat tegevust on vähe. Ma võin ju üheks korra, üheks nädalaks asja pähe õppida, aga kui ma sellest asjast aru ei saa, siis ta läheb meelest ära. Tegelikult on inimesel kaks viiest kaasaantud omadusest matemaatilised. Üks on geomeetria ja teine loendamine, ilma nendeta elus hakkama ei saa ning nende arendamine on väga oluline. Neist on meile matemaatikaõpetajate päevadel Jaan Aru rääkinud ja need omadused on ka kõigil vihmametsades elavatel suguharudel, kes pole muu kultuuriga kokku puutunud. Esimene ellujää-

mise oskus on juba see, et see vihmametsas elav inimene peab maastikul orienteeruma, mis on kõik geomeetriaga seletatav. Teiseks peab ta teatud asju loendama. Ta ei pruugi selles kõiges väga hästi hakkama saada, aga saab aru, kui midagi on palju, ja neid paljusid on ta võimeline võrdlema. Ta ei pruugi logaritmist ega tuletisest ega eksponentfunktsioonist mitte midagi kuulnud olla ja sellest ei ole midagi. Aga on vaja teadvustada, et meil ongi viiest kaasaantud oskusest kaks matemaatilist.

Kas tundub, et olukord läheb kogu aeg hullemaks? Sõltub, mida vaadata. Soomes näiteks on matemaatikaeksam vabatahtlik, 2017. aastal ei teinud seal matemaatikaeksamit umbes 12% õpilastest. See oli nende jaoks hea aasta. Samas nõuavad teatud organisatsioonid järjest enam, et kõik teeksid matemaatikaeksamit. Meie tulevikualad eeldavad seda mõtlemisoskust ning algoritmide käsitlemist. Ma kuulsin ühest raadiosaatest, et koolis peaks olema kaks ainet: üks, mis väga huvitab, ja teine, mille õppimine on tõsiselt raske. Võibolla matemaatika on see, mis on kellegi jaoks raske ja mõne jaoks on ta jälle väga huvitav.

Kui kaua olete te õpetajana töötanud? Ja kui kaua Treffneris? Tulin siia aastal '77. See tähendab, et mul peaks nüüd jooksuma siin 42. aasta.

Mida te mäletate esimesest klassist, keda õpetasite?

Esmalt ei tulnud ma siia ainult matemaatikaõpetajaks. Minu lemmikõpetajad võtsid mu pärast keskkooli lõpetamist oma vestlusele ja tegid mulle selgeks, et kui ma tahan saada matemaatikaõpetajaks, siis peaksin mine-ma Tallinna Pedagoogilisse Instituuti, praegusesse Tallinna Ülikooli. Ma

olin kuulekas. Kui siis Tallinnas lõpetasin, suunati mu abikaasa Tartusse. Pidin tulema Tartusse tööle nii, et mind võibolla siia väga ei oodatudki. Tartu Ülikool valmistas ju ka matemaatikaõpetajaid ette. Aga ma käisin haridusosakonnas, andsin enda üles ja ütlesin, et võin töötada ka kooli raamatukoguhoidjana, sest olin tudengipõlves Tallinnas seda ametit proovinud. Ja selle peale korjas tolleaegne direktor Laine Raudsepp mu üles: tal oligi raamatukoguhoidjat vaja. Siis hakkasin ka neljandatele klassidele matemaikat õpetama. Nüüd on juba ka nende laste lapsed koolist läbi käinud. Meil olid väga head suhted ja mõnega neist suhtlen siiaaani. Meelde on jäänud see, et tulin kooli, mul oli neljas klass, kes on tegelikult väga väikesed. Nad küsisid, kui vana te olete. Ma ütlesin, et ma olen 23. Siis tuli vastuseks, et nii vana! Aga nad olid... arvan, et nad olid tol hetkel täitsa head lapsed.

Kas õpetajana on võimalik aru saada, milline teema õpilastele kõige rohkem meeldib?

See võib olla erinevatel õpilastel täiesti erinevalt. Ma olen mõelnud tasemerühmade peale, mida teistes koolides harrastatakse. Kui ma jagan selle terve aasta lõikes, siis tekib tunne, et kui õpilasele algebra oli raske, siis see ei tähenda, et talle funktsioonid ka raske on. Mul oli kursusekaaslane, kes võis rõõmsasti kõndida n-mõõtmelises ruumis, millest meie ülejäänud eriti midagi aru ei saanud, aga kui tulid kujutava geometria tööd, pidime meie talle kõik ära tegema. Tema siis näitas meile neid n-mõõtmelise ruumi asju. Ta on nüüd hoopis kirjastuse omanik, viimastel aastatel

õppis füüsikat juurde.

Miks otsustasite pensionile jääda?

Mul on hea meel, et olen siin koolis töötada saanud ja et olen üldse väga palju tööd teha saanud, nii siin koolis kui ka väljaspool kooli. Nüüd ma arvan lihtsalt, et võiks iseenda jaoks ka aega jääda. Ja lastelaste jaoks ning üldse sugulaste jaoks. Et ma ei peaks iga kord mõtlema, et ei, see päev ma ei saa, mul on see asi ja teine päev ka ei saa, mul on teine asi. Mul jookseb nüüd vist kaheteistkümnes aasta Eesti Matemaatika Seltsi Koolimatematika Ühenduse esimehena, see võtab ikka väga palju kasulikku töoaega ära. On vaja projekte kirjutada ja ellu viia ning aruandeid kirjutada. Ma tegelen õpikute retsenseerimisega ja teen koolitusi. Nende asjadega, mis rohkem meeldivad, tegeleks veel edasi, aga ma ei taha olla tunniplaaniga seotud.

Kas minigeid tegelemisi kooliga ikka jääb? On veel lootust näha koolimajas?

See sõltub sellest, kas kool aeg-ajalt minu abi vajab. Kui olen olemas, siis ma sellest ei keeldu. Selliseid abivajamisi on palju, küll on vaja eksamitele ja tasemetöödele eksperthinnanguid anda, järgmist õpikut üle siluda ja uuesti trükki anda. Praegu näiteks valmisid digimaterjalid, praktiliselt kõigis ainevaldkondades otsitakse retsensente. Mina pean leidma 29 kursuse jaoks retsensendid. Mul ei ole õnnestunud seda nimekirja veel kokku saada, sest need matemaatikaõpetajad, kes veel tööle on jäänud, on suhteliselt suure koormusega ning ei võta seda pakkumist vastu. On tekkinud see moment, et raha ka enam ei meelita. Ongi lihtsalt vaja seda aega iseendale. Hakatakse väärtustama seda, et nädalalõppudel ei istuta arvutis ega vastata meilidele.

Millise tundega te siit koolist lahkute?

Ma tulen igal hommikul rõõmsa meelega kooli ja õpetan õpilasi, see mulle meeldib. Kui on miinuseid olnud, siis need on süsteemi vead. Õigemini probleemid hariduses üldisemalt. Klassid, keda ma juhatanud olen, on olnud väga head. Nad on minu mõtted omaks võtnud ja minuga igale poole kaasa tormanud, kui vaja. On loomulikult olnud ka neid õpilasi, keda mõnikord on vaja tagant torkida või keda on pidanud hommikuti üles ajama ja kooli meelitama. Aga ma olen pärast näinud, et töö oli vaeva väärt. Oli vaja lihtsalt mingist punktist üle saada.

Mis on teie lemmikfilm, -raamat või -teatrikogemus?

Filmidest ma viimase aja asjadest ei oska midagi soovitada. Aeg-ajalt vaatan, et eesti film tuleb ja peaks selle ära nägema. Aga siis mõtlen, et pealkiri kõlab nii õudselt ja jätan vaatamata. Kui lõpuks telekassale tuleb, siis vaikselt vaatan. Kodus vaadates on see võimalus, et ma aeg-ajalt panen kinni või kõnnin teise tuppa ja tulen tagasi vaatama, kui hirmus koht on mööda saanud. Mõnikord teeb mu lapselaps samamoodi. Vaatab Muumi multikat ja poeb ukse taha peitu, kui jubedaks läheb. Mis sest, et see „jube“ võib tähendada ainult seda, et rebane tuli välja. Lemmikteatrikogemus on mul väga ammu ajast. Arvan, et see on aastast '98. Läksime tolleaegse eesti keele õpetaja Krista Uibuga kahe klassiga Linnateatrisse vaatama etendust „Arkaadia“. See jättis meile kustumatu mulje. Meie kool oli enne Linnateatris ühel etendusel patustanud ja järsku keset seda väikese saali etendust ütles mu kolleeg, et vaata, saali igas nurgas on teatri juhtkonna esindaja. Ilmselt kartuses, et äkki me segame jälle etenduse ära. Aga need lapsed olid teistmoodi: nad läksid etendusega kaasa ja mingit intsi-denti ei olnud. Parimad mälestused on tõesti Linnateatrist, käin seal veel praegugi.

Treffneristi argipäev 100 aastat tagasi ja praegu

ESTER ASSO
KARMEN KUKK

1918

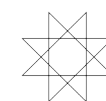
Hobuse tänaval majas number 2 ärkame hommikul direktor Konstantin Treffneri äratuse peale. Koolimajas ööbimine on hea variant, kuna enamik õpilasi elab maapiirkondades. See aitab ka raha kokku hoida, sest kooli reisimise peale raha ei kulu ning kohustuslik õppemaks sisaldab ka koolis söömist. Õnneks tuleb kool majanduslikult kehvematel aegadel ka alati vastu.

Lõpuks ometi on venekeelne haridus minevik ning saame õppida eesti keeles! Meil on see privileeg, kuna käime erakoolis. Kõigi eestlaste jaoks on emakeel ja selle väärtustamine väga tähtsad, seega sellel õppeaastal tuli meie kooli palju uusi õpilasi. Kokku on meid nüüd 896 poissi 22 klassis ning koolitöö toimub kahes vahetuses.

Peale tunde saame koolis sportida. Sellest sügisest avati spordiring, kus meie käsutuses on võimlemissaal, kus saame trenni teha rööbaspuudel, kangil, rõngastel. Samuti on meil koolis võimlejate grupp, kes esineb igal kooliüritusel ning kelle meisterlikkus väljendub nii korralikes kostüümides kui ka numbrite puhtuses.

Äsja alanud Vabadussõda on hetkel kõigi jaoks kõige tähtsam. Informatsioon levib kooli peal kullutulena ning tundides on kõigil, kaasa arvatud õpetajatel, raskusi õppetööle keskendumisega. Vahetundides peame sõjaplaane. Enamik meist kuuluvad Kaitseliitu ning kõik kaalume vabatahtlikeks minemist, sest tahame oma kodumaad kaitsta. Õhus on tunda muutusi ning keegi ei taha neist ilma jääda.

Tulevikus plaanib suurem osa meist astuda Tartu Ülikooli, et õppida meditsiini või õigusteadust. Seniks aga hoiame eestlust au sees, kanname sinimustvalget sümbolikat ja oleme valmis kõigeks, et omariiklust säilitada!

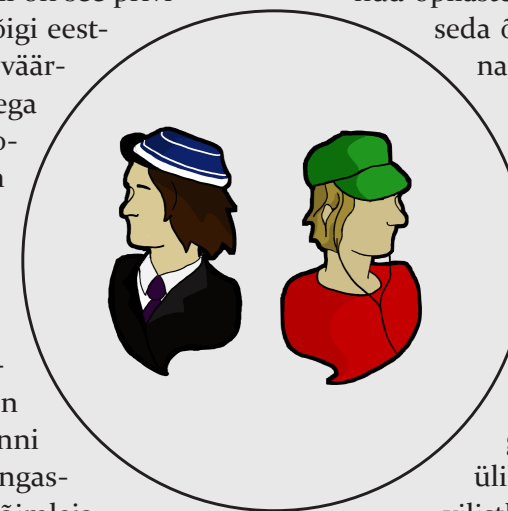
2018

Eesti Vabariik on 100-aastane! Oleme koos riigiga seda suurt sündmust juba aasta aega tähistanud ning nüüd on lisandunud ka meie kooli 135. sünnipäeva pidustused. Koolimajas, aadressil Munga 12, tähistamine kestab ning kogu koolipere on peomeeleolus.

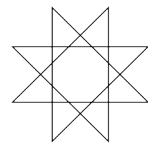
Käime ajaga kaasas, näiteks hiljuti tervitasime Studdiumit, kuid siiski paneme erinevate ühisüritustega suurt rõhku traditsioonidele. Samuti ei ole muutunud õpilaste hommikune tervitamine: nüüd teeb seda õppealajuhataja Aime Punga või alati naerusuine direktor Ott Ojaveer.

Lisaks eesti keelele on võimalik õppida suurel hulgal erinevaid võõrkeeli. Inglise keel on kõigile kohustuslik ning valima peame ka vene või saksa keele vahel. Veel on valikus prantsuse, rootsi, ladina ja hispaania keel, mis on kõik väga populaarsed. Tänu võõrkeeltele on meile pea terve maailm avatud. Pürgime kõrgemale ja kaugemale näiteks ülikoolide näol: aina rohkem kuuleme vilistlastest kaugel piiri taga, kes hoiavad Treffneri ja Eesti liipu kõrgel. Saime sel aastal endale petangisaali, millest on kujunenud Treffneristide uus lemmik. Lisaks on võimalik pärast tunde näiteks spordiringides ja kunstitrennis käia, laulda segakooris Anima või jalga keerutada rahvatantsuansamblis Tantsutallad. Kindlasti ei saa mainimata jätta Treffneri kooli rahvussporti - õpilasfirmade asutamist! Vahetunnis arutatakse pidevalt turu-uuringute tulemusi ja tootearendusideid. Trennide ja erinevate koosolekute tõttu võib õpilasi leida koolimajast ka hilistel õhtutundidel, aga sellegipoolest jääme kooli ööseks harva.

Armastame endale liiga palju kohustusi võtta ning tihti vaevleme ajapuuduse käes. Siiski väljume pea kõigest edukalt ja ei kohku millegi ees tagasi. Tahame ennast pidevalt arendada, et olla nii eestlased kui maailmakodanikud.

Illustratsioon: Annika Arrak

Pildikesi

Tegime ajalootunnis õpetaja Andre Pettai juhendamisel esitlusi mõju-katest inimestest ajaloos. Esitlused olid nii sisukad, et perioodi lõpuks ei jõudnudki kõik ära esitleda. Mina soovisin oma esitlust siiski ette kanda ja seega leppisime õpetajaga arvestuste nädalal eraldi aja kokku. Esitasin üksi klassis, olime ainult mina ja õpetaja. Pärast esitlust liikus meie arutelu ka teistele teemadele. Õpetaja küsis, kust põhikoolist ma tulen, millised on erinevused põhikooli ja gümnaasiumi ajalootundide vahel. Lisaks uuris ta, kuidas mulle kursus meeldis, mida oleks võinud teha teisiti ning mida ootan järgmiselt aastalt. Sellist pühendumust ja õpilase arvamusega arvestamist ei olnud ma varem kogenud.

Üks poiss tahtis la-dina keele tunnist lahkuda ja tõi põhjuseks autokooli. Õpetaja Hildebrandt ütles seepeale: „Hea küll. Helista mulle, kui su tund läbi on, siis ma julgen ka jälle tänaval liigelda.”

Kaheteistkümnendas klassis läksin pärast ligi 14 tundi kestnud koolipäeva puhkeruumi puhkama, kuna bussini oli veel aega. Uni sai aga minust võitu ja jäin magama. Ärkasin järgmisel päeval esimese tunnikella peale ja läksin rõõmsalt ja puhanuna matemaatikatundi.

Astusin trepile, vaatasin ust.
Ei teadnud, mida oodata, mida oodatakse must.
Astusin sisse ning sammuga sel hetkel,
muutus nii mõndagi mu eluretkel.
Aatrium seal laius, nii avar ja suur,
kõrgustesse pürgiv ja valgustki täis.
Oli ruum nagu iga teine, kuid võimalusi tekitas,
et saaksid kokku seal kõiksugu hinged
ning üksteise päädesse mõtteid nad lekitaks.
Pole maja, mis imetabane oleks
või erineks ta kõigist teistest tohutult palju.
Just inimeste ning mõtete kogum,
mis nii tihedalt pakitud seinte vahele ja sisse,
teeb ta hooneks, mille häääl on tugev ja valju.

koolielust

Kui keegi ei jaksanud enam füüsikat õppida, hakkasime me tunnis paberlennukeid lennutama. Õpetaja Madis Reemann vaatas neid, läks oma tööruumi ja tuli tagasi palju meisterlikuma lennukiga kui meie omad. Üks lennuk lendas aknast välja ja õpetaja oli veidi mures, sest nüüd oli tema sõrmejäljed asitõendi (väljalennanud lennuki) peal.

Õppisime Ülle Hüva tunnis trigonomeetriat ja õpetaja kirjutas tahvlile erinevaid valemeid:

$$\sin(\alpha + \beta) = \sin \alpha \cos \beta + \cos \alpha \sin \beta$$

$$\cos(\alpha + \beta) = \cos \alpha \cos \beta - \sin \alpha \sin \beta$$

Kuna õpetaja käekirja oli keeruline dešifreerida, siis tõstis klassivend käe ja küsis: „Vabandust, aga mis kala see veel on?” Kala all mõtles ta muidugi alfat.

Olen aru saanud, et õpilased kutsuvad mind vist nimega „väike Punga”, aga sain sellest esmakordselt aimu toredal moel. Oli lastevanemate koosolek, kuhu tuli ka ühe õpilase vanema. Ta oli aegsasti kohal, et õige klassiruum üles leida. Märkasin, et ta vaatas mureliku pilguga üle läve ja pöördus ümber, teine ja kolmas kord veel ka, ei sõandanud jutuaajamist segada. Aga siis ta tuli vabandades ja ütles, et oleks ikka vaja see Vaike Punga üles leida, näitas paberilt nime ja minu telefoninumbritki. Esmalt ei saanud me kumbki sekelduse põhjusest aru, aga ta soovitas tungivalt järgmisel päeval klassis kõlava häälega oma õige nimi ikka üle rõhutada, sest õpilased pidid kõik seega valesti teadma. Sama klassi õpilased on mulle pärast kooli lõpetamist oma reisidelt postkaarte saatnud, koju posti toovad kirjakandjad on siis kolmel korral sildi juurde kirjutanud, et kas Vaike Punga nimeline inimene ikka elab sel aadressil... Sellised mõnusad krutskid teevad meele ikka alati rõõmsaks!

Tund, mis jääb eluks ajaks meelde, on see tund, kus Priidu Beier rääkis, kuidas ta käis KGB ülekuulamisel ja põgenes sealt ülekuulajaid oma jutuga hüpnotiseerides.

Vilistlaste maailmakaart

LIISBET TEEMAA

Vilistlaste maailmakaart on kujunenud siit-sealt maailma paikadest leitud treffneristide käekaigust. Hetkel kulgeb kõigi kodumaalt maailma rännanud vilistlaste elu küll välismaal, kuid Treffneri Gümnaasium ja siit saadud mälestused-kogemused on neil endiselt meeles.

SANDER PAJUSALU (Connecticut, USA) A4, lõpetanud 2007

Lõpetanud gümnaasiumiaastad Treffneris ja hiljem paralleelselt residentuuri ja arstiteaduse doktorantuuri Tartu Ülikoolis, tuli Sandril mõelda, kuhu edasi. Lühiajaliselt oli ta doktoriõpingute raames töötanud Hollandis Nijmegenis ja Šveitsis Lausanne'is, kuid pikaajaline teadustöökogemus välisülikoolide kõrval puudus. Sander leidis, et tungiv soov teadustööd teha suunab teda järel doktorantuuri astuma. Soodstate kokkujuhtumiste kaudu sai ta võimaluse astuda Yale'i Ülikooli meditsiiniteaduskonna geneetika osakonda järel doktoriks. Seal on ta nüüdseks olnud 4 kuud ning tunneb, et on leidnud endale õige koha. Uus keskkond annab Sandri teadustuhinale uue hoo. Siiski plaanib ta paari aasta pärast naasta kaugelt välismaalt Eestisse, kus näeb end pikemas perspektiivis elamas ja töötamas.

KRISTJAN JEKIMOV (Peruu, Lõuna-Ameerika) E6, lõpetanud 2009

Kristjani kutsusid maailma rändama nii õpingud, töö kui ka puhas rännuhuvi. Viimase aasta jooksul on ta avastanud Lõuna-Ameerikat. Kristjan viibib hetkel Peruu ning liigub sealt edasi Boliiviasse, kust reisi jätkamiseks on plaan alles avastamisel. Elukutselt on Kristjan *copywriter* ning rännukirjanik, keskendudes oma kirjeldustes autentse olustiku loomisele looduse ja kultuuri kaudu. Ta on muuhulgas kirjutanud ka Eesti Päevalehele ning Go Travelile ja väiksematesse ajakirjadesse. Samuti peab Kristjan sõpradele-tuttavatele lugemiseks blogi, kus põnevalt ning tõetruult oma rännakutest jutustab. Ta kirjeldab ennast terminiga „digitaalne nomaad“ ehk nn digirändur.

SANDER TANNI (London, Inglismaa) A7, lõpetanud 2010

Kuigi pärast gümnaasiumi lõpetamist ei teadnud Sander, kuhu edasi õppima minna, leidis ta 2011. aastal vilistlaste soovitusel neuroteaduse. Pärast aastat ajateenistuses asus Sander neuroteadust õppima Manchesteri Ülikooli. Sellest ajast saati ongi ta neuroteadusega tegelenud: tema meelest on põnevaim uurida, kuidas töötab kõigi peamine töövahend - aju. Hetkel uurib Sander University College Londonisse doktoriõppes aju navigatsioonisüsteeme. Hiljuti käis ta oma uurimistööga ka neuroteadlaste kogukonnas USAs San Diegos iga-aastaselt Society for Neuroscience konverentsil, kust sai inspiratsiooni edaspidiseks tööks.

SANDRA VÕSASTE E15, lõpetanud 2018

Pärast gümnaasiumi lõppu tundis Sandra, et õpingutest puhkamiseks soovib ta end proovile panna uues keskkonnas ja kultuuris. Seiklushimu viis ta eriilmelisse Indiasse. Seal saab Sandra nii seigelda kui aja maha võtta, millest kodumaal vajaka oligi. Vaheldus Indias annab ilmselt uue hoo ka järgnevatele õpingutele ülikoolis. Hetkel elab Sandra ühe India pere juures ning töötab organisatsioonis, mille kõrval tegutseb lastekodu ning mis viib läbi igasuguseid erinevaid projekte. Sandra töötabki peamiselt projektide kallal, mis käsitlevad teemasid naiste inimõigustest lapsabielude peatamise ja naissoost imikute eutanaasia lõpetamiseni, kuid aitab lastekodus ka lastega.

ISABEL MARI JEZIERSKA (Sheffield, Inglismaa) D13, lõpetanud 2016

Isabel õppis aasta Tartu Ülikoolis filosoofiat, kuigi algul uskus end hoopis tantsu õppima minevat. Tartus õppides leidis ta, et kaasaegse filosoofia asemel, mida Tartu Ülikoolis õpetati, paelub teda enam siiski poliitiline filosoofia, misjärel asus ta õppima Sheffieldi ülikooli. Sheffieldis hindab ta kõrgelt vabadust oma õppekava kujundamisel: näiteks saab ta filosoofiale lisaks õppida geograafiat ning ajalugu. Samuti on tal võimalus õppida selliste õppejõudude käe all, kelle teoseid varem vaid lugenud oli. Isabel leiab, et Sheffield on ka igati taskukohane ning mis veel parem, asub Peak Districti külje all, kus ta meelsasti matkamas käib.

KETLIN VIRUMÄE E15, lõpetanud 2018

Reisikirg utsitas Ketlinit ostma üheotsapiletit Bremenisse, kust ta reisis *couchsurfing*'u abil edasi läbi paljude erinevate linnade, kuni jõudis Amsterdam. Seal veetis ta vaid 4 päeva, kuid leidis endale õige koha ning seltskonna. Amsterdamis naasis Ketlin selle sügise septembris ja veendus, et õigem valik on Eesti asemel just seal elada. Nii juhtuski, et nüüdseks on ta kolinud Amsterdamis, kus töötab endale igati meelepärases restoranis Spirit ja naudib nii tööd kui ka uut elu.

KADRI ORG & UKU LILLEVÄLI (Mauritius, Aafrika) D11, lõpetanud 2014 ja E9, lõpetanud 2012

Ühise kire reisimise vastu leidsid Uku ja Kadri juba 2011. aastal esimest korda kohtudes. Pärast lühemaid reise otsustasid nad kahekesi vastu astuda oma suurele unistusele - maailmareisile. Rohkem kui aasta jooksul läbisid Kadri ja Uku enam kui 20 riiki, õppides tundma erinevaid paiku ja kultuure, nende muresid ning rõõme. Hetkel on nad Mauritiuse saarel, kus Kadri töötab digitaalsete võimaluste kaudu kommunikatsioonijuhina Eestis ja lõpetab ka magistriõpinguid Tartu Ülikoolis ning Uku on Lundi Ülikoolist rahvusvahelises investeerimisfondis praktikal.

MIHKEL TEEMAA (London, Inglismaa) D5, lõpetanud 2008

Mihkel asus Londonisse Wimbledonis seoses tööga sel aastal. Ametilt on ta *creative designer* ehk loovdisainer Kindred Group'is, endise nimega Unibet. Tema töö hõlmab kõike lühematest reklaamikampaaniatest kuni brändi visuaalide kujundamiseni. Inglismaale jõudis Mihkel peamiselt sõbra kaudu, kes teda tööle soovitas, ja kuna Eesti töökeskkond oli jäänud ehk veidi liiga tavapäraseks, otsustas ta tööle kandideerida.

Juhani Püttsepp:

„Koolimaja õpetab ikka edasi”

Juhani Püttsepp:
koduses olekus

MAARJALI VAHT
ANNA-LEENA RAMSON

„Meie elu ei ole juhuslik virvarr, kuhu me kuulina sisse kukume ja kust meid jälle välja visatakse, see kõik on tähtis ning üks pidev protsess, ei alga see niisama ega ka lõpe lihtsalt kirstukolksatusega.” – Juhani Püttsepp

On pime sügisõhtu. Vestleme Maaülikooli hubases kabinetis Treffneri vilistlase Juhani Püttsepa, kes on kirjutanud sõna nii kooli ajalukku kui ka raamatukaante vahel.

Juhani Püttsepa 9 ametit Erialalt olen bioloog, lõpetasin Tartu Ülikooli. Kõigepealt sattusin tööle teatrisse, seal tekkis side Postimehega ja edasi Eesti Ekspressiga. Tänu ajakirjanikutööle on mu elus olnud marginaalne episood filmitegemises ning televisioonis. Postimehes ja Ekspressis oli töö pingeline ja ühel hetkel tundus, et oleks midagi rahulikumat vaja. Lõpuks õnnestuski mul end ajakirjaniku teelt välja manööverdada. Praegu töötan Maaülikooli loodusteaduste koolis. Õigupoolest olen teaduskooli ainuke töötaja. Poole kohaga, enda soovil, siis on aega ka muuga

tegeleda. Laulda ma ei oska, see sai selgeks pärast seda, kui Ülle Keerbergh mind klaveri juurde kutsus. Vanaisa oli kunstnik, aga minu jaoks oli ka maalimine küsitav, kuna olen värvipime. Kuidagi peab inimene enast väljendama, üle jäi kirjutamine.

Üks ametitest - HTG

Kooliteed alustasin aastal 1971 A. H. Tammsaare nimelises Tartu I Keskkoolis (praegune HTG), kus on käinud minu isa ning ka minu kaks last. Käisin selles majas 11 aastat, 1. klassist peale. Gümnaasiumiks loeti tol ajal 9.-11. klassi. Ka nüüd olen sattunud Treffnerisse käima, kuulun vilistlaskogusse, mida direktor aeg-ajalt kokku kutsub. Varasemalt olen juhendanud tehnoloogiakursust reaalklassile. Hea on käia oma koolis. Ma ei ole küll enam õpilane, aga see maja õpetab edasi. Koridorid on nüüd natuke teistmoodi, aga nendes kõndides midagi puudutab, koolipoisi tunne tuleb tagasi. Kõige paremas mõttes.

Noorena on ikka mõtteid, et kelleks tahaks saada...

Minu peres on kõik arstid, aga seda ma mäletan kindlasti, et arstiks ma ei tahtnud minna, sest see tundus mulle raske ja sobimatu amet. Määravaks sai hoopis koolis läbi viidud jalgpalliturniir, mille korraldasime Siberis näljastreigi tõttu surnud poliitvang Jüri Kuke auks. Meil tekkis selline väike Nõukogude vastase vaimsusega ühing, mille põhimõtteks oli, et komsomoli (Nõukogude Liidu Kommunistliku Partei noorteorganisatsioon - toim.) ei astu. Lugesime üksteisele vabariigiaegsetest raamatutest lugusid ette. Kahjuks olin just mina see, kes turniiri kohta kuulutatused kooli garderoobi üles pani. See lõppes väga suure pahandusega. Koolis käisid mingisugused kaabudega mehed, aga kool ei andnud meid neile kätte. Mäletan, kuidas direktor Laine Raudsepp loetles mulle erialasid, kuhu ma ülikoolis õppima minna ei saa, ja soovitas lõpuks poliitiliselt ohutut bioloogiat. Põhimõte oli ikkagi see, et kõik peavad komsomoli minema. Meenub stseen, kui klassis olin mina, klassijuhataja ja kooli

komsomoli ülem. Klassijuhataja ütles, et nüüd me keerame ukse kinni ja sa ei välju siit klassist enne, kui oled komsomoli astunud. Aga aken oli lahti. Ma ütlesin, et ma hüppan aknast välja, kui te mind veel ähvardate. Pärast seda tehti uks uuesti lahti ja käitumishinnet alandati eeskujulikult rahuldava peale.

135. aastapäeva lavastusest

Kuna ma olen teatris töötanud ja kooliteatrit natuke juhendanud, siis tundus sobiv ühendada õpilased, õpetajad, aastapäev ja näidend. Üleskutse selleks tuli kooli poolt. Olen püüdnud elada nii, et ise end kuhugi pakuma ei lähe, vaid teen seda, mis ise mulle vastu tuleb. Tore on olla koolis tagasi, jälle pisut teises rollis. Koolipoisitus jääb neisse koridoridesse ilmselt igaveseks. Nähes õpetaja Reemanni, olen kõvasti tagasi selles suitsuses füüsikakabinetis ja püüan lahendada ülesannet, mis mulle ilmselgelt üle jõu käib.

Treffneri erinevad tahud

Ma olen sellest majast mingis mõttes läbi imbinud. Minu meelest ei ole Treffner teisenenud või pöörast hüpet läbi teinud. Seoses näidendiga uurisin 19. sajandi lõpu kirju Treffneri koolist ja juba seal oli tunda eesti kultuuri hoidmise vaimu, mida on kogu aeg esiplaanile seatud. Seoses näidendiga uurisin 19. sajandi lõpu kirju Treffneri koolist ja juba seal oli näha samu jooni. See seondub kõik eesti kultuuri hoidmisega, mida on kogu aeg esiplaanile seatud. Alati on ühel või teisel viisil püütud ise otsustada ning vabad olla. Vabadussõja ajal olid poisid valmis oma maa eest sõtta minema ja just kool oli see koht, kust see vaim võeti. Mulle tundub, et praegune kool üritab seda rõhutada, et me ikka eestlased oleme. Tegelikult on üldse ime, et me teiega siin eesti keeles rääkida saame. Emakeelne haridus peaks kõigile olemas olema: ei ole vaja võõrkeelsete õppekavadega tühjaks jäänud auke täita, et kool kui asutus

püsima jääks. Lisaks hoolsusele on Treffneris palju hoolimist. Pidupäeval, kui olen kooli sattunud, istuvad õpetajad ja kooliteenijad kõik koos ühes lauas, kedagi ei ole unustatud. Kord istusin ja ootasin proovi algust. Ojaveer tuli ja tervitas ning palus õpetajate toast kooki ja kohvi võtta. Iseenesest väga pisike, kuid tähendusrikas asi. **Te olete õnnega koos, sest selliseid inimesi ei ole palju, mõnes muus kohas ei ole neid üldse.**

Huvitavaid seiku kooliajast

Aasta oli 1980. Aset leidsid Propelleri kontsert ja koolinoorte rahutused Tallinnas. Pealinna õpilasi karistati, aga mingi kaja, et ka Tartu õpilased peavad üles tõusma, jõudis meieni. Paar poissi meie hulgast olid kuulnud, et kell 12 kõigil mustad särgid selga ja raekoja purskkaevu juurde - läheb ülestõusuks. Tagantjärele kardan, et see oli ikkagi julgeoleku provokatsioon, sest Ülikooli tänaval seisis miilitsa furgoon ja kõik kooliõpilased, kellel vähegi must särk seljas oli, tõmmati sinna. Furgooni juures seisis direktor, kes ühe mu klassivenna sealt välja vedas ning miilitsale teatas: „Selle tatikaga ma räägin ise.” Juhul kui ta selle furgooniga ära oleks viidud, oleks pool päeva pidanud istuma ja klaarima. Tookord oli hirm päris suur, ma võtsin mingid kirjutised ja padjapüürist tehtud sinimustvalge lipu ning matsin need suvila lähedale metsa maha. Just sellised sündmused määrasid meie saatust.

Soovitusi noortele treffneristidele

Tähendusrikkam kui lahtistest udest sisse minek on loobumine. Just hetkeks, kui maailm tundus minu ees pärani olevat, loobusin nendest pakkumistest, mis esmapilgul paistsid kui sulaselge mesi. Olen alati mõelnud, et pean vaba olema. Samamoodi nagu seal klassis, mille aken vaatas vabadusse, mõtlesin ma, et hüppan välja ja olengi vaba. **Kui midagi kord vastu võtad, pead arvestama, et oled sellega seotud.**

Üksi või kaaslasega - juubeli-ballile tasub minna igal juhul!

KIRKE MARIA LEPIK

Käivad veel viimased kibekiired ettevalmistused 135. aastapäeva balli korraldamiseks, mis toimub laupäeval, 8. detsembril Vanemuise kontserdimajas. Miilang vestles balli korraldajate Erika Buda, Andrea Jaguri, Mihkel Mariusz Jezierski ja Madli Toomistega (11.e), et sündmuse köögipoolt rohkem teada saada.

135. aastapäeva ball kutsub kõiki end üles lööma ja kaunist õhtut veetma pealkirjaga „Mis maa see on?“. Korraldajad sõnasid, et balliga tähistatakse nii Treffneri gümnaasiumi aastapäeva kui ka 100 aasta möödumist Eesti iseseisvumisest. Et külalisi mitte kindlatesse raamidesse suruda, otsustati valida teema, mis jätab riietuse osas vabamad käed kui konkreetse stiili või ajastu vaimus korraldatud ball. Küll aga on piduliku sündmuse stiiliks valge lips ehk frakk ja naistel suur õhtukleit.

Eriline õhtu

Tantsuplatsil saadab külalisi Kaitseväge orkester Airi Allvee ja Margus Jürissoniga. Üles astub ka ansambel Ewert and The Two Dragons, kes

hiljuti uhiuue albumiga välja tuli, nii et ballil avaneb suurepärane võimalus nautida uut eesti muusikat. Korraldajate sõnul ei olnud tuntud bändi esinema kutsuda lihtne, kuid visadus viis nad sihile.

Vanemuise kontserdimaja sätib pidurõivaisse korraldav klass ise, Vanemuise poolt on neil abis helitehnik ja valgustehnik. Kaunistustöösse on kaasatud kogu klass, sest teha on palju. Tähtsamad ettevalmistused on juba tehtud, nüüd käib töö peamiselt detailide kallal, mis õhustikule palju juurde annavad ja õhtu eriliseks muudavad. Korraldajad aga naljatlesid, et ükskõik, kas nad praegu ettevalmistustega jätkavad või töö katki jätavad - ball toimub nii või naa!

Higi ja vaev

Ometi on meeleoluka balli korraldamine raske töö. Ajapuudus on suurim komistuskivi: õppetöö, vaba aja ning balli korraldamise vahel tasakaalu leidmine on keeruline ülesanne. Seepärast panevad korraldajad kõikidele tulevaste

ballide läbiviijatele südamele: mida varem pihta hakata, seda parem! 135. aastapäeva tähistamise ettevalmistamisega alustati juba jaanuaris-veebruaries.

Kogu vaev saab aga kuhjaga tasutud, kui laupäeva õhtul külaliste silmad säravad, tantsuplatsil vihisevad kaunid sammud ning kontserdimaja on peomeeleolus. Vaikselt mainisid korraldajad ka lootust, et ehk sünnib tänavu uus külastajate rekordki.

Üksi või kaaslasega

Paljud kahtlevad, kas ballile üldse minna, kui kaaslast pole. Korraldajate sõnul on ka üksinda ballile tulemine igal juhul seda väärt - tulemas on lõbus õhtu ning kavas on kindlasti ka üllatusi. Pealegi võib just ballilt endale kaaslase leida! Ja millal siis veel saavad õpilased vaid 10€ eest jalga keerutada draakonite muusika taktis? Miilang julgustab kõiki, kes veel kõhklevad, tantsukingad välja otsima ja laupäeva õhtul sammud Vanemuise poole seadma.

Aasta aega tagasi: El7 krooniti balli peremehe ja perenaise konkursi võitjaks

FOTO: TANEL TAMM